

saaledes f. Eks. ved Udgræsning at kunne forlange særligt Hegn opsat af Naboer, hvis Besætninger ikke er kastningsfri eller reaktionsfri. Til Bestemmelse af Besætningers og Kreaturers Kastningsfrihed eller Reaktionsfrihed vil der først og fremmest blive Tale om Anvendelse af diagnostiske Blod- og Mælkeprøver, smlgn. Bemærkningerne ad § 2, Stk. 1.

Stk. 3. Da Udstødning af Fostre i de første 3 Maaneder meget ofte overses og som Regel har anden Aarsag end smitsom Kastning, undtages disse tidlige Kastninger af praktiske Grunde fra at blive behandlet som Kastning i Lovens Forstand (smlgn. § 3). Til Gengæld maa Kælving saavel før som paa det beregnede Tidspunkt tages med under Bestemmelserne for egentlige Kastningstilfælde, naar der viser sig sygelige Forandringer. Disse vil i Regelen vise sig ved Afgang af gulligt eller rødlig-graat plumret Flaad, og dette saavel som Efterbyrden og Kalven vil da frembyde Smittefare. Den gennemsnitlige normale Drægtighedsperiode er 280 Dage.

Til § 2.

Stk. 1. Til Kontrol med Smitsotens Forekomst og Bekæmpelse til enhver Tid er det nødvendigt, at Veterinærdirektoratet underrettes i tilstrækkeligt Omfang. For Tuberkulosebekæmpelsens Vedkommende, har det vist sig af stor Værdi, at Veterinærdirektoratet siden 1935 har ført Kartotek over Tilstanden i samtlige Landets Kvægbesætninger. Det er Hensigten at benytte det samme Kartotek til Oplysning vedrørende Kastningens Udbredelse og Bekæmpelse. Foruden den direkte Undersøgelse for Bakterier i kastede Fostre, Efterbyrd og Børflaad anvendes i stort Omfang og særlig for saa vidt angaar Undersøgelse af hele Besætninger, diagnostiske Metoder, hvorved Blod og (eller) Mælk undersøges for Forekomsten af specifikke Reaktionen for Kastningsinfektion. For at opnaa ensartet Udførelse og Bedømmelse maa det forlanges, at de anvendte Metoder er godkendt af Veterinærdirektoratet. Af Hensyn til Bekæmpelsen af Kastningsinfektion hos Mennesker maa det anses for rimeligt, at Sundhedsstyrelsen har Adgang til at faa Oplysning om Beliggenheden af Ejendomme med smittede Besætninger i nærmere af Styrelsen angivne Omraader.

Stk. 2. Bestemmelserne maa anses for nødvendige bl. a. for at medvirke til den nødvendige Sikkerhed ved Handel med og Omsætning af kastningsfri Dyr. Til-

svarende Bestemmelser findes i Tuberkuloselovens § 11, Stk. 12.

Stk. 3. Beskyttelsespodning (Vaccination) anvendes i ikke ringe Udstrækning, men da Vaccinen bestaar af levende, smittefarlige Bakterier, maa der føres Kontrol med, at den kun anvendes paa en saadan Maade, at den ikke bidrager til Smittens Spredning. Vaccinens Anvendelse er ogsaa i Øjeblikket Genstand for Kontrol gennem et af Ministeriet under 5. Oktober 1945 til Dyr lægerne udsendt Cirkulære vedrørende Vaccinens Anvendelse. Bestemmelsen svarer til § 11, Stk. 4, i Tuberkuloseloven. Der er i Tidens Løb blevet falbudt og anvendt et Utal af forskellige Lægemedler, alle uden Virkning, men ofte til stor Udgift for vedkommende Ejer og undertiden til Skade for Iværksættelsen af en rettidig indledet rationel Bekæmpelse. Det maa derfor anses for rimeligt at indføre Mulighed for at kræve, at Lægemedlerne skal godkendes af Veterinærdirektoratet.

Til § 3.

Stk. 1. En rationel Bekæmpelse er kun mulig, naar ethvert Kastningstilfælde i en Besætning betragtes som mistænkeligt. Det hidtidige Forhold, hvorefter de gældende Bestemmelers Ikrafttræden er afhængig af Ejerens Formodning om Smittens Tilstedeværelse (smlgn. det i de almindelige Bemærkninger anførte), er ganske uholdbart. Dertil kommer, at de kliniske Symptomer ved Kastningstilfælde af smitsom Art (forandret Efterbyrd, grumset Børflaad) i mange Tilfælde kun er saa lidet fremtrædende, at selv Dyr læger overser dem ved klinisk Undersøgelse.

Fra Landbrugsorganisationernes Side har man holdt meget stærkt paa Indførelse af tvungen Anmeldepligt, idet man har ment, at dette gav den sikreste Kontrol med Kastningstilfældene med Henblik paa Modvirkning af Smittespredning. Selvom dette Synspunkt principielt maa anerkendes, har Veterinærdirektoratet dog ikke ment, at en saa rigoristisk og indgribende Regel vilde give et positivt Resultat, og har bl. a. henvist til, at der i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene indførtes en tvungen Anmeldepligt, som dog igen bortfaldt ved den i 1927 skete Lovændring, og at den tvungne Anmeldepligt ikke vil blive saa let at faa gennemført paa tilsligtet Maade i Praksis, som det kunde antages, idet det utvivlsomt hyppigt vil forekomme, at Creaturejeren vil være i Tvivl om, hvorvidt han skal foretage Anmeldelse eller ej. Endvidere vil en egentlig